

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă "Sfânta MARIA"
511 Adelaide Road, Berhampore, 6023,
Wellington, Noua Zeelandă
Telefon: 0064 4 389 1630
e-mail: preotnicolae.wellington@yahoo.com
website: www.orthodoxrowellington.org.nz

CUVÂNTUL ROMÂNESC DE WELLINGTON

Revistă Parohială, Anul III, nr. 35, Luna MAI 2016

Programul liturgic pe Luna Mai 2016

Din cuprins:

- ❖ Pastorală de Sfintele Paști;
- ❖ Activitatea tipografică în Țara Românească;
- ❖ Pagini de Catehism
- ❖ Omilii ale Sfinților Părinți;
- ❖ Sfinți în Mai;
- ❖ Evenimente Parohiale;
- ❖ Învățăture duhovnicești;
- ❖ Jurnal de gospodină;
- ❖ Proverbe și zicători;
- ❖ Despre țările din Oceania;
- ❖ Colțul copilăriei;
- ❖ Sfatul medicului;
- ❖ Meditații.

- ❖ **1 Mai 2016: Duminica Învierii Domnului – Sfintele Paști;** ora 00:00 AM Slujba Învierii; ora 00:20 AM Utrenia; ora 01:00 AM Sfânta Liturghie; ora 12:00 PM Vecernia Sfințelor Paști – Slujbă arhierescă;
- ❖ **2 Mai 2016: Luni – Sfintele Paști;** ora 09:30 AM Utrenia; ora 10:30 AM Sfânta Liturghie;
- ❖ **6 Mai 2016: Vineri; Izvorul Tămăduirii;** ora 09:00 AM Utrenia; ora 10:00 AM Sfânta Liturghie; ora 11:30 AM Sfințirea Mică a Apei;
- ❖ **8 Mai 2016: Duminica a 2-a după Paști (a Sfântului Apostol Toma);** ora 09:30 AM Utrenia; ora 10:30 AM Sfânta Liturghie; ora 1:00 PM Școală duminicală;
- ❖ **15 Mai 2016: Duminica a 3-a după Paști (a Mironosițelor);** ora 09:30 AM Utrenia; ora 10:30 AM Sfânta Liturghie;
- ❖ **22 Mai 2016: Duminica a 4-a după Paști (Vindecarea slăbănogului de la Vitezda);** ora 09:30 AM Utrenia; ora 10:30 AM Sfânta Liturghie; ora 1:00 PM Școală duminicală;
- ❖ **29 Mai 2016: Duminica a 5-a după Paști (a Samaritencei);** ora 09:30 AM Utrenia; ora 10:30 AM Sfânta Liturghie.

† MIHAIL,

CU HARUL LUI DUMNEZEU EPISCOP AL EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE A
AUSTRALIEI ȘI NOII ZEELANDE

Preacucernicilor preoți și tuturor binecredincioșilor creștini din eparhia Noastră, har, pace, sănătate și întru toate bunăvoință, cu prilejul Învierii Domnului, iar de la Noi arhieresci și părintești binecuvântări.

A ÎNVIAT HRISTOS BUCURIA CEA VEȘNICĂ!

“A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus. Dar mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge în Galileea, mai înainte de voi. Acolo Îl veți vedea, după cum v-a spus ” (Mc. 16,6-7).

Iubiți frați și surori în Domnul,
HRISTOS A ÎNVIAT!

Minunea Învierii Domnului Hristos ne descoperă tuturor iubirea lui Dumnezeu pentru întreaga creație. Sfântul Ioan Evanghelistul ne spune în acest sens: *“Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară ci să aibe viață veșnică ” (In.3,16).*

Pentru aceasta se cuvine în această zi a bucuriei, când Hristos Domnul înviază ca un Atotputernic, eliberând lumea de povara păcatului, dăruindu-i viață, să aducem mulțumire Bunului Dumnezeu pentru că ne-a învrednicit și anul acesta să prăznuim ziua Învierii și a Vieții, izvorătoare de nădejde. Astăzi Hristos zdrobește încuietorile iadului și puterea morții, chemând întreaga suflare la bucuria vieții veșnice. Cântarea bisericească spune: *“Cerurile să se veselească după cuviință și pământul să se bucure și să prăznuiască toată lumea cea văzută și cea nevăzută că a înviat Hristos, bucuria cea veșnică”.*

Sfântul Ioan Gură de Aur mărturisește și împreună cu el întreaga Biserică, zicând: *“Înviat-a Hristos și viața stăpânește. Înviat-a Hristos și nici un mort nu este în groapă”*, (Sf. Ioan Gură de Aur, Cuvânt de învățătură la Sfânta și Luminată zi a slăvitei și mântuitoarei Învieri a lui Hristos, Dumnezeuul nostru, Slujba Utreniei din noaptea Sfințelor Paști, în Penticostar, Ed. I.B.M.B.O.R., București, 2012, pg.25.), căci moartea este biruită și viața își continuă existența în veșnicie. De aceea și Sfântul Apostol Pavel zice: *“Unde îți este moarte biruința ta? Unde îți este moarte boldul tău?” (I Cor. 11,55).*

Învierea Domnului devine astfel arvuna învierii de obște a tuturor oamenilor, izvorul nădejzii noastre în Dumnezeu, biruința Luminii asupra întunericului și a binelui asupra păcatului. Această speranță a noastră vine din glasul îngerului care a vestit Învierea Domnului, vine din mărturisirea apostolilor pe care pe au făcut-o până la marginile pământului, din sângele martirilor care și-au jertfit viața pentru a mărturisi pe Hristos cel Înviat din morți.

Iubiți credincioși și credincioase,

Lumina Învierii lui Hristos s-a perpetuat și se sălășluiește în chip tainic prin Biserică. Aici, fiecare credincios, prin vestirea Evangheliei, prin primirea Sfințelor Taine, prin rugăciune și fapte bune ale iubirii de Dumnezeu și de semenii, se nevoiește să dobândească viața veșnică. Pentru aceasta ne curățim de păcate prin Sfânta Taină a Spovedaniei și ne împărtășim cu Sfântul Trup și cu Sfântul Sânge, care ni se dăruiește ca *“medicament și arvună a nemuririi”* (Sf. Ignatie Teoforul, PSB, vol I, Ed. I.B.M.B.O.R., București, 1979, p.164).

În acest context înțelegem cântarea bisericească care ne cheamă: *“Veniți să bem băutură nouă, nu din piatră stearpă făcută cu minuni, ci din izvorul nestricăciunii cel izvorât din Mormântul lui Hristos, întru care ne întărim”* (Canonul Învierii, Cântarea a III-a, Penticostar, ed. IBMBOR, București, 2012, p.16).

Prin glasul Bisericii, sunt chemați toți oamenii să se apropie cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste. Printr-o pregătire continuă, pășind pe urmele lui Hristos și ale apostolilor, prin tradiție, creștinii își curățesc sufletul pentru a-L primi pe Hristos Euharistic și astfel, odată cu primirea luminii de Paști, care ni-L arată pe Hristos cel Înviat, eliberați de cele lumești, să Îl primim pe Hristos din Sfântul Potir, care ni se dăruiește ca hrană, ca mângâiere, curăție și întărire.

Așa cum Hristos a intrat în cele mai întunecate laturi ale iadului și i-a eliberat pe cei morți din întuneric și de moarte, tot așa El intră prin Sfânta Împărtășanie *“în toate încheieturile, în rărunchi și în inimă și arde spinii tuturor păcatelor, curățește sufletul, sfințește gândurile, curățește, spală și îndreptează, înțelepțește și luminează”* (Rugăciunea a-III-a a Sf. Simeon Metefrastul, Mulțumire după Dumnezeiasca Împărtășire, Liturghier, p. 369-370).

Această credință a Sfântului Simeon pe care împreună o mărturisim, în rugăciunea de mulțumire, afirmând că prin împărtășirea cu Sfintele Taine, ne curățim, ne îndreptăm, ne înțelepțim și ne luminăm, unindu-ne cu Hristos, izvorăște din cuvintele Sfintei Scripturi. După lepădarea lui Petru și fuga ucenicilor de frica iudeilor, aceștia plâng și se tânguiesc și prin aceasta dobândesc iertarea. Îngerul Domnului “îmbrăcat în veșmânt alb” vestește femeilor mironosițe Învierea Domnului Hristos și odată cu aceasta transmite și apostolilor vestea iertării lor, zicând: *“mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge în Galileea, mai înainte de voi; Acolo Îl veți vedea, după cum v-a spus”* (Mc.16,6-7).

Așadar să răspundem chemării Lui, cercetând adâncul sufletului nostru, cu credință, cu dragoste și cu multă smerenie.

Dreptmăritori creștini,

Având calea spre Împărăția lui Dumnezeu deschisă prin Învierea Domnului Hristos, prin umilință și prin jertfă, să ne apropiem mereu de Iisus Hristos prin smerenie, care este poartă spre Dumnezeu. În acest fel ne înnoim sufletul și dobândim pacea lui Hristos, pe care au primit-o ucenicii Domnului după Înviere. Această pace a Domnului Hristos atât de necesară astăzi, când lumea este cuprinsă de atâtea conflicte, această liniște a sufletului de care avem atâta nevoie cu toții, este condiția desăvârșirii morale la care suntem chemați astăzi.

Totodată, nu trebuie să uităm că în calea aceasta de dobândire a desăvârșirii, avem în ajutorul nostru, crucea lui Hristos. Dacă răspundem chemării lui Hristos și urmăm învățătura Sa, duhul nostru înviază spre viața adevărată în Hristos. Aceasta este învierea duhovnicească de care s-au învrednicit sfinții. Ca și creștini, botezați în Biserica slavei Dumnezeului celui viu, putem și noi să ne învrednicim de bucuria comuniunii cu Hristos Înviat, dacă Îi urmăm învățătura și ne unim cu El. Trebuie însă să ținem seama de două condiții esențiale: **curăția și simplitatea**. Acestea **“sunt două aripi prin care omul se înalță mai presus de cele pământești”** (Nichifor Crainic, Cursuri de Mistica, Deisis, Sibiu, 2010, p.579).

Unirea cu Hristos pe care o dobândim ca și creștini în viața pământească se face așadar numai prin Biserică, pentru că *“pe noi, cei ce eram morți prin greșelile noastre, ne-a făcut vii, împreună*

cu Hristos” (Efes. 2,5) și ”îngropați fiind împreună cu El prin Botez, cu El am și înviat prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, Cel ce L-a înviat pe El din morți” (Colos.2,12).

Această bucurie a Învierii Domnului Hristos să cuprindă inima și sufletul fiecăruia dintre dumneavoastră. Să luăm aminte la frumusețile duhovnicești netrecătoare, luând lumină din lumina Domnului cel Înviat. Să ne îmbrățișăm frățeste, unii pe alții, iertând greșelile fraților noștri după cum Hristos ne-a îndemnat, și așa să cântăm, mărturisind cu toții:

“Hristos a Înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din morminte viață dăruindu-le” (Troparul Învierii).

La acest praznic luminos, rog pe Domnul Hristos Cel Înviat, să reverse belșug de har, de pace și de bucurii în casele dumneavoastră și în sufletul fiecăruia.

Totodată, vă adresăm alese urări de sănătate și împliniri, împreună cu salutul pascal:

HRISTOS A ÎNVIAT!

Al vostru către Domnul rugător,

† MIHAIL

Episcopul Ortodox Român al Australiei și Noii Zeelande

ACTIVITATEA TIPOGRAFICĂ ÎN ȚARA ROMÂNEASCĂ ÎNTR-UN SECOL (I)

Încă din primii ani ai secolului al XVI-lea, mediul cultural-artistic al Țării Românești a preluat unele inovații din marile centre culturale europene, cea mai importantă fiind tiparul, care avea să schimbe, pe termen lung, starea culturală a întregii societăți.

Primele cărți liturgice ortodoxe au fost tipărite la sfârșitul secolului al XV-lea la Cracovia, capitala de atunci a Poloniei și la Cetinje, în Muntenegru, în limba slavonă. Tipografia de la Cetinje a fost adusă în Muntenegru de la Veneția – unul din cele mai mari centre de producție a cărții din Europa – de către un principe ortodox, Gheorghe Cernoievici, care i-a dat-o în grijă unui călugăr cărturar, Macarie. Fiind însă Muntenegru ocupat de oștile otomane, ieromonahul Macarie a venit în Țara Românească, unde domnea Radu Vodă cel Mare (1495-1508).

Păstrându-și autonomia față de Imperiul Otoman, Țara Românească a putut juca un rol de sprijin pentru Biserica de la sud de Dunăre, inclusiv în ceea ce privește difuzarea de carte bisericească, rol ce s-a confirmat de-a lungul secolelor de stăpânire otomană. În fruntea Bisericii

se afla acum mitropolitul de neam sârb Maxim Brancovici și el fugă din pricina turcilor, care a susținut instalarea tipografiei la Mănăstirea Dealu, frumoasa ctitorie a lui Radu cel Mare, în apropiere de capitala domnească de la Târgoviște.

Astfel, domnitorul Radu cel Mare a introdus tiparul în Țara Românească, primele cărți apărând de sub teascurile tiparniței instalate la mănăstirea Dealu. Aici s-au tipărit, sub îngrijirea ieromonahului Macarie, trei cărți bisericești în limba slavonă: un Liturghier (1508), un Octoih (1510) și un Evangheliar (1512). Liturghierul slavonesc, pare a fi o traducere făcută de patriarhul Nifon al Constantinopolului, în timpul șederii acestuia în Țara Românească. Octoihul slavonesc, din 1510, este o lucrare mixtă și a apărut în vremea domniei lui Vlăduț cel Tânăr. Tetraevangheliarul slavonesc, din 1512, tipărit în timpul lui Neagoe Basarab, cuprinde cele patru evanghelii așezate în ordinea canonică: Matei, Marcu, Luca și Ioan. Iată câteva rânduri din cuvântul domnitorului scris la sfârșitul acestei cărți (traduse din slavonă):

„Pentru că Dumnezeu, Cel căruia întru Treime ne închinăm, a binevoit să umple Biserica Sa cu cărți sfinte pentru folosul cititorilor, drept aceea și eu, întru Hristos Dumnezeu binecredinciosul și de Dumnezeu păzitul și domn însuși stăpânitor Io Basarab /.../ am râvnit pentru această de suflet mântuitoare carte Tetraevanghel, cu ajutorul Sfântului Duh și cu dragostea către sfintele Biserici /.../. Rog deci pe cei tineri, pe cei vârstnici și pe cei bătrâni, care veți citi sau veți scrie, pentru dragostea lui Hristos, să îndreptați iar pe noi care cu osârdie ne-am trudit la această lucrare, să ne binecuvântați, pentru ca împreună slăvind pe Tatăl, din care sunt toate, pe Fiul, prin care sunt toate, și pe Duhul Sfânt, întru care sunt toate, să aflăm aici pace și milă, iar dincolo să ne bucurăm de lumină și fericire.”

Întreruptă pentru o perioadă de timp, activitatea tipografică de la mănăstirea Dealu a fost reluată, începând cu anii 1544-1545, de către meșterul tipograf Dimitrie Liubavici, un sârb în exil. Acesta învățase meșteșugul tiparului la Veneția și, întorcându-se în Serbia, dorea să pună acest meșteșug în slujba ortodoxiei. Însă împrejurările vitrege din Serbia cōtropită de otomani l-au făcut și pe el să treacă la nord de Dunăre, luând cu sine mult prețuita tipografie venețiană.

Astfel, s-au tipărit în continuare cărți deosebit de folositoare pentru viața Bisericii. În perioada anilor 1545-1547 sunt tipărite un Molitvelnic slavon, incert ca dată și loc, alt Molitvelnic slavon în anul 1545, cu indicația precisă a locului de tipărire „În cetatea de scaun Târgoviște” și un Apostol, a cărui imprimare s-a realizat la 18 martie 1547, „în capitala Târgoviște”.

La tipărirea acestor cărți sunt menționați doi meșteri tipografi de origine sârbă, călugărul Moisi și Dimitrie Liubavici, care și-au desfășurat activitatea în tipografia de la mănăstirea Dealu, în timpul domniei lui Radu Paisie (1535-1545) și a mitropoliților Varlaam și Anania. Dintre cărțile tipărite de Dimitrie Liubavici la Târgoviște, o deosebită importanță prezintă Apostolul din anul 1547, fiind prima comandă tipografică, din Suceava pentru Târgoviște.

O altă tipăritură executată de Dimitrie Liubavici la Târgoviște a fost Evangheliarul slavon (1546-1551) pentru domnul Moldovei, Iliăș Rareș. Cărțile tipărite la acea vreme în Târgoviște au fost în număr de cinci. Dintre toate aceste realizări tipografice menționăm Molitvelnicul slavonesc (1545), decorat cu xilogravuri, cu două frontispicii ornate, cu stema țării și câteva monograme.

PĂGINI DE CATEHISM

DESPRE SFÂNTA SCRIPTURĂ (II)

Ce cuprinde canonul cărților Noului Testament?

Canonul Noului Testament cuprinde 27 de cărți și anume:

1. Sfânta Evanghelie după Matei;
2. Sfânta Evanghelie după Marcu;
3. Sfânta Evanghelie după Luca;
4. Sfânta Evanghelie după Ioan;
5. Faptele Sfinților Apostoli;
6. Epistola Sf. Apostol Pavel către Romani
7. Epistola I a Sfântului Apostol Pavel către

Corinteni;

8. Epistola a II-a Sfântului Apostol Pavel către Corinteni;

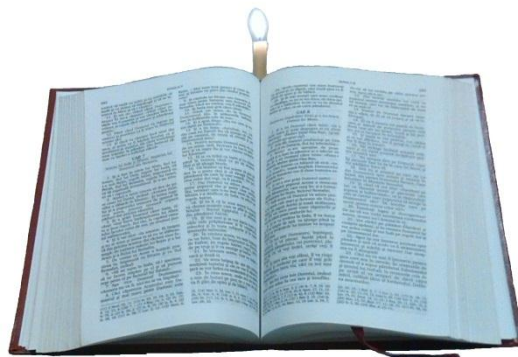
9. Epistola Sfântului Apostol Pavel către Galateni;
10. Epistola Sfântului Apostol Pavel către Efeseni;
11. Epistola Sfântului Apostol Pavel către Filipeni;
12. Epistola Sfântului Apostol Pavel către Coloseni;
13. Epistola I a Sfântului Apostol Pavel către Tesaloniceni;
14. Epistola a II-a a Sfântului Apostol Pavel către Tesaloniceni;
15. Epistola I a Sfântului Apostol Pavel către Timotei;
16. Epistola a II-a a Sfântului Apostol Pavel către Timotei;
17. Epistola Sfântului Apostol Pavel către Tit;
18. Epistola Sfântului Apostol Pavel către Filimon;
19. Epistola Sfântului Apostol Pavel către Evrei;
20. Epistola Sobornicească a Sfântului Apostol Iacob;
21. Epistola I Sobornicească a Sfântului Apostol Petru;
22. Epistola a II-a Sobornicească a Sfântului Apostol Petru;
23. Epistola I Sobornicească a Sfântului Apostol Ioan;
24. Epistola a II-a Sobornicească a Sfântului Apostol Ioan;
25. Epistola a III-a Sobornicească a Sfântului Apostol Ioan;
26. Epistola Sobornicească a Sfântului Apostol Iuda;
27. Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul.

Când au fost scrise cărțile Vechiului și Noului Testament?

Cărțile Vechiului Testament au fost scrise înainte de Hristos, într-un răstimp de peste o mie de ani (1400-400). Cărțile Noului Testament au fost scrise în veacul I, cele mai multe înainte de anul 70. Numai cărțile Sfântului Ioan Evanghelistul și Teologul au fost scrise între această dată și sfârșitul veacului I.

Ce înseamnă Vechiul Testament și ce înseamnă Noul Testament?

În vorbirea obișnuită cuvântul „Testament” înseamnă hotărârile luate de cineva în scopul de a fi respectate după moarte. Cu acest înțeles și pe temeiul descoperirii date prin Sfântul Apostol Pavel în Epistola către Evrei (9. 15 și urm.), Sfinții Părinți au învățat că cele două Testamente -

cel Vechi și cel Nou – arată voința lui Mesia de a face moștenitori ai Împărăției veșnice pe cei ce vor crede în El.

Când e vorba despre Sfânta Scriptură a Vechiului Testament și a Noului Testament, cuvântul „Testament” mai are și înțeles de „legământ”. El e „Legământul” dintre Dumnezeu și om, făcut îndată după căderea acestuia, prin făgăduința dată de Dumnezeu primilor oameni că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui. Acest legământ, pe cale de a fi uitat de oameni, a fost reînnoit față de Patriarhul Avraam (Facere 12. 1-4), apoi a fost încheiat, în scris, pe muntele Sinai, între Dumnezeu și poporul evreu (Ieșire 20). Despre acest legământ vorbește Sfântul Apostol Pavel în Epistola către Evrei (9. 15 – 28).

Toate scrierile care cuprind legea și Proorocii formează Legământul Vechi, adică Testamentul Vechi, fiindcă vorbesc despre acel Legământ, fiindcă sunt date înainte de Hristos și-și află împlinirea și desăvârșirea în El.

Scrierile sfinte, date după Hristos, formează Legământul nou, adică Testamentul Nou, fiindcă vorbesc despre noua legătură făcută la Cina cea de Taina între Dumnezeu și oameni, „legea cea nouă”, adusă lumii de Domnul nostru Iisus Hristos (Matei 26. 28).

Sfântul Apostol Pavel arată în chip lămurit învățătura despre cele două Testamente. Vorbind despre jertfa Mântuitorului, el zice: *„Și pentru aceasta El (Hristos) este Mijlocitorul unui nou testament, ca prin moartea suferită spre răscumpărarea greșelilor de sub întâiul testament, cei chemați să ia făgăduința moștenirii veșnice. Căci unde este testament, trebuie neapărat să fie vorba despre moartea celui ce a făcut testamentul. Căci un testament ajunge temeinic după moarte, fiindcă nu are nici o putere câtă vreme trăiește cel ce l-a făcut. De aceea, nici cel dintâi n-a fost sfințit fără sânge”* (Evrei 9. 15 – 18).

Ce înseamnă „Evanghelie”?

„Evanghelie” înseamnă „veste bună”. Cuprinsul ei a adus și aduce lumii vestea bună care mângâie sufletele: venirea Mântuitorului, profetită de Vechiul Testament, apoi învățătura, faptele, patimile, moartea și slăvita Lui înviere, înălțarea la cer, – toate având loc pentru mântuirea lumii.

Ce înseamnă „Apostol”?

Cuvântul „Apostol” înseamnă „trimis”. El privește în primul rând pe cei doisprezece Apostoli, care au fost trimiși la propovăduire de Însuși Domnul nostru Iisus Hristos. Aceștia sunt: Petru și Andrei, Iacob și Ioan, Filip și Bartolomeu, Toma și Matei, Iacob al lui Alfeu și Levi ce se zice Tadeu, Simon Zilotul și Iuda Iscarioteanul (Matei 10. 2 – 4; Luca 6. 14 – 15; Fapte 1. 13). Acesta din urmă, după trădarea și moartea Mântuitorului, a fost înlocuit cu Matia (Fapte 1. 16, 23 – 26). „Apostol”, în înțelesul plin al cuvântului, este și Sfântul Pavel, chemat în chip minunat pe drumul Damascului. „Apostoli” sunt și cei șaptezeci (și doi), a căror misiune e descrisă pe larg la Sfântul Evanghelist Luca (10. 1 – 24), apoi cei trecuți de Sfântul Apostol Pavel în lista celor învredniciți de darurile duhovnicești (1 Corinteni 12. 28), cei notați în Scrierile Părinților Apostolici și, în înțeles mai larg, mulți din cei care, mai târziu, au contribuit la creștinarea popoarelor păgâne.

Avem dovezi din Sfânta Scriptură despre insuflarea dumnezeiască a cărților Vechiului și Noului Testament?

Avem dovezi clare despre insuflarea dumnezeiască a Sfintei Scripturi. (Vezi: Despre Vechiul Testament: Ieșire 4. 12; 2 Regi 23. 2; Isaia 6. 1 – 8; 8. 1; Avacum 2. 2 și altele). Iisus Hristos numește Vechiul Testament cuvântul lui Dumnezeu (Marcu 7. 13). El e descoperirea neamurilor (Luca 2. 32; Evrei 1. 1 – 2). El descoperă pe Dumnezeu (Matei 11. 27; Ioan 17. 6 – 8; 1 Ioan 5. 20). Evanghelia e revelația lui Dumnezeu (1 Corinteni 2. 9 – 10; 11. 23; 15. 3; Galateni 1. 11 – 12; Efeseni 1. 17).

Astfel, Sfântul Apostol Pavel ne învață că „*toată Scriptura este de Dumnezeu insuflată și de folos spre învățătură, spre mustrare, spre îndreptare, spre înțeleptirea cea întru dreptate*” (2 Timotei 3. 16). Sfântul Apostol Petru ne arată, la rândul său, că „*niciodată proorocia nu s-a făcut din voia omului, ci oamenii cei sfinți ai lui Dumnezeu au grăit purtat fiind de Duhul Sfânt*” (2 Petru 1. 21).

Insuflarea dă Sfintei Scripturi autoritate dumnezeiască. Este ceea ce întărește Mântuitorul când zice despre Legea Vechiului Testament: „*Amin zic vouă: Înainte de a trece cerul și pământul o iotă sau o cirtă din Lege nu va trece până ce vor fi toate*” (Matei 5. 18).

Cărțile Noului Testament s-au scris sub inspirația Duhului Sfânt pe care le-au primit autorii lor, adică Sfinții Apostoli și Ucenicii lor. În clipa arătării către Apostoli, după Înviere, Mântuitorul le spune: „*Luați, Duh Sfânt*” (Ioan 20. 22), iar în momentul despărțirii de aceiași Apostoli, El le poruncește: „*Mergând, învățați, toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*” (Matei 28. 19); „*Că nu voi sunteți care vorbiți, ci Duhul Tatălui vostru, este care grăiește întru voi*” (Matei 10. 20); „*Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care Îl va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăța pe voi toate și vă va aduce aminte toate cele ce v-am spus Eu*” (Ioan 14. 26).

Avem și alte dovezi despre insuflarea Sfintei Scripturi?

Avem dovezile păstrate de Sfânta Tradiție. Într-adevăr, mulți Părinți și Scriitori bisericești dau mărturie despre insuflarea Sfintei Scripturi. Astfel, Sfântul Irineu spune că „*Scriptura e desăvârșită fiindcă e insuflată de Cuvântul și de Duhul lui Dumnezeu*”. „*Gura Domnului, Duhul Sfânt, a rostit cuprinsul Sfintei Scripturi*”, declară Clement Alexandrinul.

Ce este insuflarea dumnezeiască?

Insuflarea sau inspirația dumnezeiască este acea înrăurire specială a lui Dumnezeu asupra autorului sfânt prin care:

1) mintea lui se luminează în mod excepțional prin lucrarea Duhului Sfânt, primind o putere de pătrundere în tainele adevărilor dumnezeiești și căreia i se comunică în parte și adevăruri noi, la care n-ar fi putut ajunge niciodată cu puterile proprii, iar voia sa se întărește pentru a se hotărî și persista în cele bune;

2) aghiograful este îndemnat să scrie ceea ce știe și ceea ce i se va comunica, ca de sus; și

3) aghiograful este ajutat să nu cadă în vreo greșală. Atenagora spune că „*Duhul Sfânt se servește de gura Proorocilor ca de un organ (instrument muzical), așa cum flautistul suflă într-un flaut*”. Sfântul Ipolit lămurește că „*Proorocii vorbeau numai puși în mișcare de Cuvântul (Logosul), Care se unea cu ei și Care, asemenea obiectului cu care se atinge chitara, îi făcea să vestească lucrurile voite de Dumnezeu*”. Insuflarea ne-o arată limpede Teofil al Antiohiei, în lămurirea pe care o dă în această privință: «*Profeții care istorisesc facerea lumii n-au fost de față atunci, dar era de față Înțelepciunea lui Dumnezeu, cea care era în El, și Cuvântul cel Sfânt al Său, Care este totdeauna împreună cu El. Acest Cuvânt, fiind Duhul lui Dumnezeu, Începutul, Înțelepciunea și Puterea Celui Prea Înalt, S-a coborât asupra Profeților și, prin ei, a vorbit despre facerea lumii și despre toate celelalte. Cuvântul lui Dumnezeu S-a folosit de Moise ca de un organ. În marea Sa înțelepciune, Dumnezeu vorbește prin oameni, asemenea oamenilor, spre a se face înțeles*».

Sfânta Scriptură poate fi înțeleasă ușor?

Nu. Înțelegerea Sfintei Scripturi nu este la îndemâna fiecăruia dintre noi, oamenii, fiindcă adevărurile pe care ea ni le prezintă sunt mai presus de mintea noastră omenească, sunt adevăruri dumnezeiești care se adresează celor credincioși și cu viață duhovnicească. De altfel, ea însăși mărturisește că tâlcuirea ei nu e lucru ușor. La întrebarea pe care Filip o pune famenului etiopian, care citea din proorocia lui Isaia, dacă înțelege ce citește, cel întrebant răspunde: „*Cum aș putea,*

de nu mă va călăuzi cineva?” (Fapte 8. 31). Sfântul Apostol Petru scrie astfel despre Epistolele Sfântului Apostol Pavel: „În toate epistolele sale sunt unele lucruri cu anevoie de înțeles, pe care cei neînvățați și neîntăriți le răstălmăcesc, ca și pe celelalte Scripturi, spre a lor pierzare” (2 Petru 3. 16). Cele 176 de versete ale Psalmului 118 sunt nu numai o laudă sinceră a Legii Domnului, ci și o rugăciune neîntreruptă pentru dobândirea adevăratei ei înțelegeri.

Sfinții Părinți și Scriitori bisericești au arătat, în repetate rânduri, greutatea întâmpinate pentru înțelegerea Sfintei Scripturi. Origen spune că *„înțelesul Scripturii nu se descoperă de la început cititorilor, mai ales celor necunoscători în lucrurile dumnezeiești, sau care sunt necredincioși ori nevrednici. Nu e de mirare, zice el, fiindcă înțelesul Scripturii e un lucru supraomenesc”*. Puținătatea înțelegerii noastre nu poate pătrunde strălucirea dogmelor. Aceasta e una din cauzele principale ale căderii în erezie. Fericitul Augustin ne recomandă ca *„părțile neînțelese din Scriptură să le apropiem de altele, care sunt clare, spre a le pătrunde unele prin altele”*. Sfântul Ioan Damaschin ne îndeamnă: *«dacă citim o dată, de două ori, și nu înțelegem ce citim, să nu ne trândăvim, ci să stăruim, să medităm, să întrebăm. Căci spune Scriptura: „Întreabă pe tatăl tău și-ți va da de știre, întreabă pe bătrâni și-ți vor spune” (Deuteronom 32. 7). Cunoștința nu este a tuturor»*.

Cum trebuie interpretată sau înțeleasă Sfânta Scriptură?

Sfânta Scriptură cuprinde trei înțelesuri:

1. Înțelesul după literă, obștesc, sau, istoric;
2. Înțelesul mai înaintat sau sufletesc;
3. Înțelesul duhovnicesc.

Origen, care e izvoditorul acestor trei trepte ale tâlmăcirii Sfintei Scripturi, susține că înțelesul cărților insuflate se împarte după cele trei feluri de credincioși aflați în Biserică: cei simpli, cei înaintați și cei desăvârșiți. «Cei simpli să-și întărească (sufletul) ca din trupul Scripturii (numim acest înțeles după literă, obștesc și istoric); dacă însă unii au început să înainteze ceva și pot să privească un lucru mai pe larg, să-și întărească (sufletul) ca din sufletul Scripturii; iar cei care sunt desăvârșiți și asemenea acelora despre care Apostolul zice: *„Iar înțelepciunea o propovăduim la cei desăvârșiți; dar nu înțelepciunea acestui veac, nici a stăpânitorilor acestui veac, care sunt pieritori, ci propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu ascunsă, pe care Dumnezeu a rânduit-o mai înainte de veci spre slava noastră”* (1 Corinteni 2. 6 – 7), aceia să se întărească din însăși legea duhovnicească, care cuprinde umbra bunurilor viitoare». Același Origen declară că înțelesul duhovnicesc este cel mai înalt și trebuie pus înaintea celui material sau istoric. Tâlcuirea dreaptă a Sfintei Scripturi e însă aceea care ține seama de toate cele trei înțelesuri și le folosește potrivit cu ideile, persoanele și faptele biblice, cum au făcut cei mai mulți din Sfinții Părinți. Sfântul Ioan Gură de Aur zice: *«Să nu citiți literele în chip simplu, ci să cercetați ideile. Dacă cineva se oprește numai asupra cuvintelor și nu cercetează nimic mai mult decât cele scrise, multe greșeli va săvârși»*.

Ce se cere pentru tâlcuirea dreaptă a Sfintei Scripturi?

Tâlcuirea dreaptă a Sfintei Scripturi cere:

1. O viață curată și înflorită de virtuți;
2. Cunoașterea voii dumnezeiești prin studiul îndelungat și smerit al Descoperirii dumnezeiești;
3. Cunoașterea învățaturii Bisericii și a Sfintei Tradiții.

În privința curăției vieții, Sfântul Maxim Mărturisitorul spune: *«Cunoștința întocmai a cuvintelor Duhului se descoperă numai celor vrednici cu Duhul, adică numai acelora care printr-o îndelungată cultivare a virtuților, curățindu-și mintea de funinginea patimilor, primesc*

cunoștința celor dumnezeiești, care se întipărește și se așază în ei, de la prima atingere, asemenea unei fețe într-o oglindă curată și străvezie».

Viața potrivită Duhului duce la cunoașterea voii dumnezeiești arătată în Sfânta Scriptură. Duhul din noi recunoaște Duhul din Sfânta Scriptură, cum observă Mântuitorul Însuși: „*De va voi cineva să facă voia Lui (Dumnezeu), va cunoaște despre învățătura aceasta dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însumi*” (Ioan 7. 17).

Se cuvine să citim Sfânta Scriptură cu smerenie, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, cerându-I mai înainte ajutorul ca s-o înțelegem și având dorința caldă de a ne lumina ființa prin cuprinsul ei. Atunci când, din pricina puținătății înțelegerii noastre, nu pricepem anumite învățături din ea, să rugăm pe preot să ne tâlcuiască acele învățături.

Cunoașterea adâncă a învățăturii Bisericii și a Tradiției îmbogățește duhul tâlcuirii celei adevărate. O astfel de cunoaștere ajută mult la înțelegerea dreaptă a Sfintei Scripturi. Lipsa de temeinică și adâncă înțelegere a Bibliei, precum și lipsa legăturii strânse cu Sfânta Tradiție, duce la eresuri și rătăciră, aspru muștrate de Însuși Mântuitorul, când zice: „*Vă rătăciți, neștiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu*” (Matei 22. 29).

OMILII ALE SFINTILOR PĂRINȚI

Sfântul Ioan Gură de Aur – Cuvânt la Învierea Domnului nostru Iisus Hristos

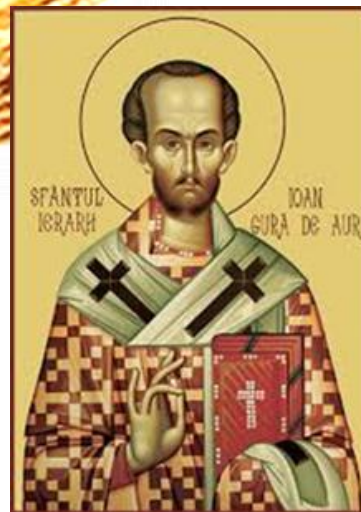
„Domnul a înviat cu adevărat” (Luca 24. 34)

Învierea lui Iisus Hristos se dovedește prin minunile Apostolilor

Mulți pun întrebarea: pentru ce Hristos nu S-a arătat iudeilor îndată după Învierea Sa? Dar aceasta este o întrebare de prisos și nefolositoare. Dacă Hristos ar fi nădăjduit că ei prin aceasta s-ar fi întors la credință, negreșit El n-ar fi pregetat, după Învierea Sa, a Se arăta tuturor.

Cum că ei n-ar fi crezut nici când El li S-ar fi arătat după Învierea Sa, o dovedește învierea lui Lazăr. Acesta murise de patru zile, așa că mirosea și trecuse în putreziciune. Dar Hristos l-a rechemat la viață înaintea ochilor iudeilor, și iarăși l-a deșteptat; însă cu toate acestea, El n-a putut a-i aduce la credință; dimpotrivă, i-a făcut mai mari vrăjmași ai Săi. Căci ei au venit și voiau pentru aceasta a-L omorî. Dacă ei n-au crezut în El când a sculat din moarte pe un altul, nu s-ar fi înfuriat ei oare asupra Lui mai tare, când El li S-ar fi arătat iarăși ca înviat? Ei prin aceea negreșit nu s-ar fi îndreptat, ci necucernicia și osânda lor ar fi sporit. Așadar pentru ca El să-i scape de o tulburare de prisos, nu S-a arătat lor, ci numai ucenicilor Săi; căci El i-ar fi expus la o mai mare pedeapsă, dacă după răstignire S-ar mai fi arătat lor.

Așadar, El S-a retras de la ochii lor, pentru ca să-i cruțe, dar S-a arătat lor prin minunile Apostolilor Săi. Era totuna ori să fi văzut pe Cel înviat, ori să fi auzit pe Petru grăind slăbănogului:

„În numele lui Iisus Hristos, scoală-te și umblă” (Fapte 3. 6).

Într-adevăr, aceste minuni ale Apostolilor, săvârșite în numele lui Hristos, erau dovada cea mai puternică despre Învierea Domnului, convingând despre Învierea Sa mai mult decât arătarea Sa personală. Aceasta se adevărește din următoarele: Hristos a înviat și S-a arătat ucenicilor Săi, dar totuși și între aceștia s-a găsit unul, care nu voia să creadă în Învierea Domnului, adică Toma. El dorea chiar ca, înainte de a crede, să pună degetul său pe semnele rănilor și cu mâna sa să poată pipăi coasta Domnului. Acest ucenic petrecuse cu Domnul timp de trei ani, mâncase cu Domnul de-a pururea la o masă, văzuse cele mai mari semne și minuni, auzise pe Însuși Domnul vorbind, iar acum, când el a văzut pe Domnul înviat, nu voia să creadă, până ce mai întâi nu a văzut semnele cuielor și rana cea pricinuită de sulită! Spune-mi mie, în asemenea împrejurări ar fi crezut oare toată lumea, dacă ar fi văzut pe Cel înviat? Cine ar putea cuteza să afirme aceasta?

Dar noi putem încă și dintr-o altă împrejurare a dovedi că minunile Apostolilor ne conving despre Învierea lui Hristos mai puternic decât privirea însăși a înviatului. Când poporul a auzit cum a zis Petru către slăbănog: „*În numele lui Iisus Hristos, scoală-te și umblă*”, au crezut mai multe mii (Fapte 4. 4). Acel Apostol, Toma, a văzut pe Cel înviat, și totuși nu voia să creadă; dar acești vrăjmași ai lui Hristos au văzut minunea lui Petru, și pentru ea au primit credința.

Așadar, această minune a trebuit să-i fi convins despre înviere mai lămurit și mai puternic decât însăși vederea (Învierii). De aceea minunile și semnele Apostolilor sunt dovada cea mai puternică despre Învierea Domnului. De aceea zice El Însuși: „*Adevăr, adevăr zic vouă, cel ce crede în Mine va face aceleași lucruri, pe care Eu le fac, ba încă și mai mari va face*” (Ioan 14. 12). Căci fiindcă între acestea urmasse răstignirea și mulți prin aceea se scandalizaseră, de aceea acum era trebuință de minuni mai mari.

Dacă însă Hristos, după moartea Sa, ar fi rămas în mormânt, și întru moarte, precum afirmă iudeii, și n-ar fi înviat, nici s-ar fi înălțat la cer, atunci nu numai că minuni mai mari nu s-ar fi putut face în numele Lui, dar nu s-ar mai fi făcut nici una.

Luați aminte, că în cele zise se cuprinde dovada cea mai îndestulătoare a Învierii lui Hristos. Repet încă o dată: Hristos, în cursul petrecerii Sale pe pământ, a săvârșit semne și minuni, a sculat morți, a vindecat leproși, a alungat duhurile cele rele, după aceea a fost răstignit și, după cum afirmă iudeii, nu a mai înviat.

Ce trebuie să răspundem noi acum iudeilor? Noi trebuie să le zicem: Dacă Hristos nu a înviat, cum este cu putință ca după răstignirea Lui au putut să se facă în numele Lui încă mai mari minuni decât acelea pe care le-a făcut El însuși? Niciodată n-a făcut cineva după moartea sa lucruri mai mari decât în viața sa; însă după moartea lui Hristos, numele Său a lucrat minuni care, după fel și însușire și în tot chipul au fost mai mari, căci niciodată în timpul vieții Domnului umbra Sa n-a sculat morți, dar umbra Apostolilor, prin puterea lui Hristos, a făcut aceasta de mai multe ori.

Și iarăși minunile după Înviere au fost mai mari, căci la minunile cele de mai înainte era Însuși Poruncitorul, iar după răstignirea Sa, chiar slugile Lui numai cu numele Lui au făcut minuni, încă și mai mari și mai înalte, așa că prin aceasta puterea Sa a strălucit și mai tare și mai slăvit. Căci aceea că un altul numai prin chemarea numelui lui Hristos a făcut minuni, este mult

mai mare decât când El singur ar fi săvârșit minunile. Vedeți, iubiților, că minunile Apostolilor după Învierea Domnului au fost mai mari decât minunile lui Iisus Hristos Însuși?

Nu este oare aceasta o îndestulătoare dovadă despre Înviere? Căci precum am și zis, mai adeverez o dată: dacă Hristos a murit și nu a înviat iarăși, atunci ar fi trebuit să înceteze și minunile Lui; dar în fapt ele nu numai n-au încetat, ci au urmat încă și mai mari și mai slăvite, adică acelea săvârșite prin Apostoli. Iar dacă Hristos n-ar fi înviat, atunci nici Apostolii nu ar fi putut săvârși în numele Lui astfel de minuni; căci era una și aceeași putere a Domnului, care lucra minunile atât înainte, cât și după răstignire, unele prin Însuși Domnul, altele prin Apostoli. Dar pentru ca dovada Învierii să fie cu atât mai clară și mai adevărată, de aceea a trebuit ca minunile cele de după Înviere să fie mai presus decât cele dinainte.

Dar de unde știm noi, întreabă cel necredincios, că Apostolii au săvârșit astfel de minuni în numele lui Iisus? Din Sfânta Scriptură, răspund eu. Dar tu nu voiești a primi această dovadă și tăgăduiești că Apostolii au făcut minuni; atunci recunoști tu într-înșii o putere a lui Dumnezeu încă mai mare, căci ei atunci fără minuni ar fi întors tot globul cel mare al pământului la cunoștința dumnezeieștilor adevăruri, în adevăr, aceasta ar fi fost cea mai mare și mai extraordinară minune, ca niște oameni săraci, neînsemnați, neînvățați și nevoiași, în număr numai de doisprezece, să facă următori ai lor, fără minuni, așa de multe cetăți și popoare, așa de numeroase provincii, principii și domnitori, învățați și oratori, ba mai tot globul pământului!

Dar poate tu ai dori să vezi și astăzi săvârșindu-se minuni? Ei bine, eu îți voi arăta niște lucruri asemenea, ba încă și mai mari decât cele de mai înainte, nu numai un înviat, nu numai un orb făcut să vadă, ci tot pământul, care s-a eliberat din întunericul amăgirii, îți voi arăta nu numai un lepros care s-a curățit, ci atâtea popoare întregi care s-au curățit de lepra păcatului, prin baia renașterii.

Ce minune mai mare dorești, tu, omule, când vezi o schimbare atât de mare și așa de repede urmată? Voiești tu să știi cum a făcut Hristos tot globul pământului să vadă? Iată: mai înainte oamenii priveau lemnul nu ca lemn și piatra nu ca piatră; ei numeau dumnezei aceste lucruri fără de viață, dar credința i-a învățat cine este Dumnezeu; căci numai prin credință poate fi pricepută această ființă veșnică și fericită.

Voiești tu să mai ai încă o dovadă despre Înviere? Prefacerea cea mare, care s-a săvârșit în duhurile Apostolilor după Înviere; această prefacere este o dovadă pentru Învierea Domnului, încă mai mare decât faptele cele minunate ale Apostolilor. Este îndeobște constatat că chiar omul care în cursul vieții sale a fost iubit, după moartea sa adeseori nu se mai pomeneste. Dar dacă cineva nu a fost cu destulă inimă bună către un om în viață, și încă l-a și părăsit, cu atât mai sigur îl va uita după moarte. De acolo vine că nu este nimeni care în curgerea vieții părăsind pe prietenul sau pe învățătorul său, după moartea lui să-l prefere la orice alta și să-l pună mai presus de toate, și mai cu seamă când ar vedea că din această dedare și din această râvnă a sa ar ridica asupra-și mii de primejdii. Dar vezi că aceea ce aiurea niciodată nu se face, s-a făcut la Hristos și la Apostoli. Ei, pe când El încă trăia, s-au lepădat de El și L-au părăsit; la prinderea Lui ei au fugit și s-au depărtat, iar acum, după ce El a suferit nenumărate batjocuri și defăimări, ba chiar și moartea pe cruce, acum ei Îl prețuiesc și-L înalță mai presus de toate, încât pentru mărturisirea numelui Lui ei cu bucurie jertfesc însăși viața lor.

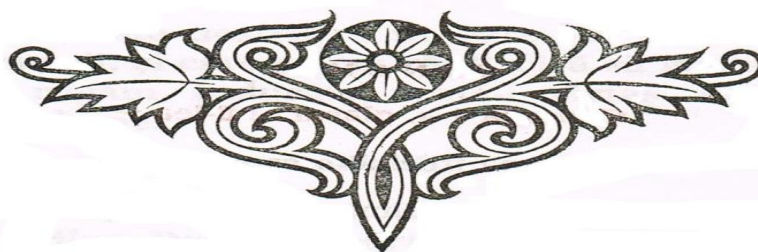
Însă, dacă Hristos după moartea Sa nu ar fi înviat, cum ar fi fost cu putință ca aceia, care în timpul viețuirii Lui fugiseră de primejdie, acum, după moartea Lui, de la sine să se arunce în primejdii nenumărate? Toți odinioară fugiseră, iar Petru se lepădase de Domnul de trei ori, chiar cu jurământ. Și acest ucenic, care în timpul viețuirii lui Hristos se temea de o biată slujnică, încât de trei ori se lepădase de Domnul său, la urmă chiar prin jurământ, acum, după Învierea Domnului, așa de neobișnuit s-a schimbat, încât el nu se înspăimântă nici de toată lumea, ci public, în mijlocul a tot poporul, predica despre Cel răstignit și îngropat, că a înviat a treia zi din morți și S-a înălțat la cer.

Aceasta o face el acum fără de nici o frică și această schimbare a sa ne dovedește nouă, în faptă, că într-adevăr el a văzut pe Cel înviat. De unde a dobândit Petru această bărbăție? De unde decât de acolo că el era deplin convins despre Învierea lui Hristos! Că el L-a văzut, a vorbit cu El și L-a auzit vorbind de cele viitoare, de aceea înfruntă el acum toate ostenele; știind că este vorba despre un Mântuitor viu, a dobândit acum un curaj mai mare și o putere mai tare, încât chiar a și murit pentru Hristos, și de voia sa a lăsat a se răstigni cu capul întors spre pământ. Așadar, când tu vezi că, după moartea lui Hristos, încă mai mari minuni se fac în numele Lui decât mai înainte și că ucenicii Lui acum îi sunt mult mai devotați decât înainte, că ei acum îndeobște vădesc o mai mare siguranță și în toate ocaziile se arată o schimbare atât de măreață și așa de admirabilă, fă singur încheierea din aceste fapte și întâmplări, că prin moartea lui Hristos n-a fost totul isprăvit, că mai vătos El a înviat, trăiește, și că El, Cel răstignit, pururea rămâne Dumnezeu cel viu și nemuritor.

Căci dacă El n-ar fi înviat, ucenicii lui n-ar fi putut, după moartea Sa, să facă minuni încă mai mari decât înainte. Cândva Îl părăsiseră chiar Apostolii Lui, iar acum toată lumea aleargă la El, nu numai Petru, ci mii și mii de alții, care au viețuit mai târziu și nu au văzut ei înșiși pe Cel înviat, și-au dat viața lor pentru Dânsul, au fost decapitați și au suferit nenumărate patimi, spre a rămâne statornici în mărturisirea credinței lor întru Dânsul și a putea muri întru ea.

Dar cum putea Acela, care după socotința ta, o, necredinciosule, a rămas în mormânt și nu a mai înviat, cum putea acest mort a Se arăta așa de tare și așa de puternic în următorii Săi, îndemnându-i să-L adore, și mai bucuroși a suferi și a răbda toate decât a lăsa credința întru El? Vezi tu cum toate acestea dovedesc nesmintit Învierea Lui? Minunile, care după moartea Lui s-au săvârșit și încă și astăzi se săvârșesc, dăruirea cea mare a ucenicilor, pe care au arătat-o ei atunci și pe care o arată și astăzi, primejdiile cărora s-au supus credincioșii, toate acestea sunt dovezi despre Învierea Domnului.

De aceea, iubiților, să nu încetăm niciodată a lăuda și a proslăvi pe Cel înviat, ca să putem să ajungem la bunătațile cele veșnice și negrăite, prin harul și prin iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, căruia împreună cu Tatăl și cu de-viață-făcătorul Duh se cuvine cinstea și puterea, acum și pururea și în vecii vecilor! Amin.

SFINTI ÎN MAI

6 Mai 2016: Sfântul și Dreptul Iov, mult răbdătorul

Acesta a fost din pământul Hus, din hotarele Idumeei și Arabiei, pogorând din fiii lui Esau și era al cincilea neam de la Avraam. Și Iov era om fără prihană, drept și credincios, despărțindu-se de tot lucrul rău. Avea șapte feciori și trei fete. Avea dobitoace și slugi nenumărate. Și el era preotul casei aducând jertfe în fiecare zi, cerând mila lui Dumnezeu și iertarea păcatelor. Numele lui era cunoscut și era cinstit în patria sa. Era cel mai mare în poporul său și se bucura în pace de fericirea sa.

Dar diavolul, care cunoștea dreptatea lui Iov, a cerut lui Dumnezeu voie, ca Iov să fie pus la încercare. Și Dumnezeu a îngăduit lui Satan să lovească pe Iov în averea sa și în copiii lui. Numai asupra lui să nu-și întindă mâna. Și Iov a primit fără cuvânt de hulă, ca Dumnezeu să-i ia ceea ce i s-a dat și a zis: "Gol am ieșit din pânțele maicii mele și gol mă voi întoarce în pământ. Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat." (Iov 1. 21). Dar Satan a cerut voie și suferința lui Iov a mers mai departe; a fost lovit, în tot trupul lui, cu lepră, din tălpi și până în creștet și zăcea pe gunoi, scărpinându-și bubele cu un ciob. Iar Iov n-a cârtit și se împotriva femeii lui, care-l sfătuia să blesteme pe Dumnezeu și să moară și îi zicea ei: "Vorbești cum ar vorbi una din femeile nebune. Ce? Dacă am primit de la Dumnezeu cele bune, nu voi primi, oare și pe cele rele?" (Iov 2. 10). Și atunci au venit trei prieteni, ca să-l plângă. Și se întrebau, ce rost are suferința lui Iov.

Toți trei socoteau, după învățătura veche, că omul suferă pentru că a păcătuit înaintea lui Dumnezeu; ziceau ei că nici un om nu este drept, iar suferința lui Iov este o pedeapsă pentru păcatele lui. Iar Iov se frământa, apărându-se că este drept și nu înțelegea de ce este nedrept. Un al patrulea prieten, Elihu a venit spunând că la Iov suferința este și o pedeapsă pentru trufia lui, de a se crede drept. Că suferința este o încercare, îngăduită de Dumnezeu, pentru binecuvântatele pricini, necunoscute nouă. Iar, la rândul său, omul n-are dreptul să ceară socoteală lui Dumnezeu cel Înțelept și Atotputernic. Într-un cuvânt, învățătura cărții Iov este că omul trebuie neconținut să se supună lui Dumnezeu, chiar când mintea lui nu rămâne deplin împăcată. Tainele lui Dumnezeu sunt prea mari, ca să le putem cuprinde, cum zice Proorocul: "Gândurile Mele nu sunt ca gândurile voastre și căile Mele nu sunt ca ale voastre" (Isaia 55. 8).

Iov a înțeles acest lucru și s-a smerit, cunoscându-și îndrăzneala sa: "Am vorbit fără să înțeleg, zice el, de lucruri prea minunate pentru mine și nu știam" (Iov 42. 3). Abia Noul Testament avea să ne dea răspunsul cel mai adânc, despre rostul suferinței în lume și anume că suferința unui drept avea să mântuiască lumea de păcate, odată pentru totdeauna; adică suferința mântuitoare a Domnului Hristos și a celor ce cred în El. Și Dumnezeu l-a iertat pe Iov și i-a întors

toate câte i s-au luat. Iar el a trăit, după aceea, încă o sută patruzeci de ani, văzând pe fiii fiilor săi, pâna la a patra seminție și s-a sfârșit la adânci bătrâneți, încărcat de zile.

8 Mai 2016: Sfântul Cuvios Arsenie cel Mare

Acesta a fost din marea cetate a Romei, acolo născut și crescut, hărăzit fiind din pruncie ca vas curat al lui Dumnezeu și plin de toată bunătatea și înțelepciunea dumnezeiască și omenească. Pentru aceasta, a fost hirotonit și diacon; atunci ocârmuia marele Teodosie (379-395) în împărăția romanilor. Și căutând cu multă nevoie un om duhovnicesc și bun vorbitor, ca să dea buna creștere fiilor săi și să-i deprindă la învățătură și mai mult la învățatura cu care se cinstește Dumnezeu, a aflat despre diaconul Arsenie și a scris împăratului Grațian și papei Inochentie; și abia a putut dobândi ceea ce a poftit. Arsenie, plecând de la Roma și sosind la Constantinopol, a stat înaintea lui Teodosie. Și l-a văzut împăratul la față și la fire om cinstit fiind și având căutătura cu bună rânduială, gândul smerit și împodobit cu toată bunătatea.

Umplându-se de multă bucurie și plăcere, de atunci îl cinstea ca pe părintele său și i se smerea ca unui dascăl. Dregătorii sfatului, văzându-l pe el ca pe un odor de mare preț, se minunau de el și-l cinsteau, iar el, urând slava și iubind pe Dumnezeu, socotea măririle oamenilor ca o pleavă și dorind viața monahicească, se ruga lui Dumnezeu în fiecare zi să-i îndeplinească rugăciunea. Și îndată, a auzit un glas dumnezeiesc, de sus, care zicea: "Arsenie, fugi de oameni și te mântuiește!" El, nezăbovind și schimbându-și portul, s-a dus la Alexandria și călugărindu-se, a mers la Schit, dându-se spre toată petrecerea cea grea și cu nevoie. Rugându-se lui Dumnezeu, iarăși s-a făcut glas dumnezeiesc către dânsul: "Arsenie fugi, taci, liniștește-te, că acestea sunt rădăcinile nepăcătuirii".

Pe marele Arsenie l-a întrebat cândva Teofil, papa Alexandriei, când s-a suit, cu alții, la dânsul: "Spune-ne nouă, o părinte, un cuvânt de folos". Și el a zis: "Dacă îl voi spune, îl veți păzi?" Iar ei i-au zis: "Da, cu adevărat". Și el a zis: "Oriunde veți auzi de Arsenie, să nu vă apropiați de acel loc". Și iarăși spun despre acesta, că stând la lucrul mâinilor lui în toată vremea vieții sale, avea un petec de rasă în sân, de-și ștergea lacrimile sale, că fericitul se plângea, pe sine, în lumea aceasta. Era la trup minunat și cuvios, peste tot cărunț, uscat și lung, măcar că era puțin gârbov de bătrânețe, barba era până la pânțele, chipul îngeresc, ca al lui Iacov. Drept aceea, nici nu vrea să se arate cuiva la față. Priveghea mult, stând în picioare și rugându-se și neplecându-și genunchii nicidecum, de cu seara până la răsăritul soarelui. Drept aceea, cu vărsarea lacrimilor a stins focul cel stricător de suflet.

Vrând să se despartă de trup, ajungând la adânci bătrâneți, l-au întrebat ucenicii lui, unde și cum se cade să-l îngroape. Iar el a zis: "Dar nu știți să puneți o funie la picioarele mele și să mă ridicați în munte?" Și iarăși le-a zis: "Vedeți, fiii mei, în câtă frică mă aflu, vrând a ieși din trup?" Și ei au zis; "Vedem". Iar el a zis: "De când m-am făcut monah, n-a lipsit nicidecum de la mine frica aceasta". Și îndată și-a dat cu pace sufletul lui Dumnezeu.

15 Mai 2016: Sfântul Cuvios Pahomie cel Mare

Fericitul Pahomie s-a născut în ținutul Tebaidei de Sus din țara Egiptului, anul 292, din părinți păgâni și a crescut în deșarta credință a idolilor, ca un crin ieșit din mărăcini. A trăit pe vremea lui Constantin, marele împărat și a luptei lui cu Maxentiu. Și l-au dat părinții lui la învățătura cărții egiptene și la filosofia cea veche. Ajungând la vârsta de 18 ani, a fost luat cu sila în rânduiala ostășească a împărăției, împreună cu alți tineri de seama lui. Călătorind el prin multe cetăți, după rânduiala vieții ostășești, a mers și în cetatea creștinească numită Oxirinhos, din Tebaida de Sus, unde a cunoscut bunătatea și milostenia creștinilor și aplecarea lor spre a face bine; era acolo și o biserică a creștinilor. Stând el acolo o vreme, a aflat ce sunt creștinii, de vreme ce nu auzise

nici de numele lui Hristos, nici de creștini. Și se minuna tânărul Pahomie de credința creștinească, se lumina cu mintea și se aprindea cu inima, bucurându-se de numele lui Hristos și iubea curăția trupească și viața simplă a creștinilor. Aici a cunoscut el învățătura Sfintelor Evanghelii și adevărurile de credință, aici s-a învrednicit el de primirea Sfântului Botez. De aici înainte, Pahomie nu a mai avut alt gând, decât să slujească toată viața lui Dumnezeu.

Auzind de un pustnic, anume Palamon și de sfințenia vieții lui s-a dus la el în pustie și l-a rugat să-l primească în ascultarea sa. Pustnicul i-a arătat cât de greu este chipul în care viețuiește el în pustie, muncind cu brațele, priveghind toată noaptea, postind, răbdând felurite lipsuri și rugându-se în tot ceasul. Pahomie s-a minunat, auzind ostenele pustniciei, dar râvna lui nu a slăbit. A rămas lângă Palamon, ca ucenic al acestuia și astfel s-a făcut monah. Lucrul lui era să toarcă lâna și să o țeară, iar din câștig dădea săracilor. Mergând odată ei împreună la locul numit Tabenesei, unde Pahomie se ducea câteodată singur să se roage și unde auzise un glas de sus grăindu-i: "Aici să petreci și să faci o mănăstire, unde vor veni mulți să se mântuiască", bătrânul a avut o descoperire și a zis către ucenicul său Pahomie: "Să zidim aici o chilie și tu să petreci aici, dar să nu ne despărțim, ci să ne cercetăm unul pe altul". Nu după multă vreme însă Sfântul Palamon s-a mutat din viață, pe brațele iubitului său fiu sufletește, ucenicul său.

Cel dintâi ucenic al Sfântului Pahomie, când acesta a rămas singur, a fost însuși fratele său mai mare, Ioan. Dar abia după moartea acestui frate, au început ucenicii să se adune în jurul Sfântului. Chilioara Sfântului din Tebenesi s-a dovedit ca sămânța bună, care a rodit îmbelșugat, ajungând o mare mănăstire, cu bună faimă în toată lumea, fiind maica tuturor mănăstirilor înființate de Sfântul Pahomie. Iar numărul monahilor, din cele șapte mănăstiri întemeiate de el, se urca la 7000, din care o mie patru sute numai la Tabenesei și numărul lor sporea neîncetat. Aici a venit cu vremea și Sfântul Teodor Sfințitul, care a luat stăreția tuturor mănăstirilor, după Pahomie, dar care mai întâi s-a făcut ucenic urmând îndeaproape viața și faptele cele bune ale dascălului său, fericitul Pahomie, strălucind în facerea de minuni ca și dânsul. În aceste mănăstiri Sfântul Pahomie a statornicit rânduilele de muncă și de rugăciune, de tăcere, de înfrânare și de

fapte bune, rânduiești pe care el însuși le păzea cel dintâi, alcătuind astfel cea dintâi Pravilă de mănăstire cu viață de obște din creștinătate.

Se vedea că este un bărbat dumnezeiesc, desăvârșit cu fapta bună, de aceea cei ce se duceau de la casele lor la mănăstire, nu mergeau acolo pentru desfătare și pentru trupeasca dulce petrecere, de care se bucură cei mai mulți, ci pentru înfrânarea poftelor și trudele cele pustnicești, minunându-se de obiceiurile Sfântului și urmând viața și petrecerea lui cea îngerească. Săvârșindu-se în Hristos, a fost îngropat în mănăstirea sa, într-un al 55-lea an al vieții sale.

29 Mai 2016: Sfânta Muceniță Teodosia fecioara

Această Sfântă Muceniță Teodosia era din orașul Tir, din Fenicia. În anul 308, fiind ea în Cezareea Palestinei, s-a apropiat de temnița în care erau înălțuiți creștinii, înaintea palatului guvernatorului Urban, așteptând să fie scoși la întrebare. Dar iată ce scrie un martor, Eusebiu, episcopul Cezareei Palestinei, care a văzut mucenicia Sfintei Teodosia: "Prelungindu-se până la cinci ani prigonirea creștinilor de către păgânii închinători la idoli, în ziua a doua a lunii Aprilie, chiar la praznicul Învierii Domnului, în cetatea noastră, adică în Cezareea Palestinei, o fecioară credincioasă, de neam din Tir, care nu avea încă optsprezece ani, s-a apropiat de cei legați pentru Hristos, care erau în temniță și le grăia lor cu îndrăzneală despre Împărăția lui Dumnezeu. Apoi le-a urât de bine, rugându-i să o pomenească și pe ea înaintea Domnului, când vor sta în fața lui Dumnezeu, după sfârșitul nevoinței lor mucenicești. Ostașii care păzeau, văzând pe fecioara grăind cu asemenea cuvinte, celor legați pentru Hristos, au prins-o pe ea ca și cum un mare rău ar fi făcut și au dus-o la dregătorul Urban spre cercetare. Acesta cu o mânie cumplită și o sălbăticie de fiară, a poruncit să o întindă pe roată și să-i sfășie coastele și sânii, cu unghii de fier, până la oase. Sfânta a suferit aceste chinuri fără să scoată vreo tânguire, dimpotrivă pe fața ei se vedea o veselie, pe care nimic nu o putea schimba. „Cruzimea ta, zicea ea judecătorului, mă face fericită și grozav m-ar durea dacă n-aș simți-o. Mă bucur că sunt chemată la cununa muceniei și mulțumesc lui Dumnezeu, din toată inima, că m-a învrednicit de un asemenea har”.

Văzând-o încă suflând și cu fața luminoasă, dregătorul a poruncit ca, aruncând-o în mare, să o înece. Și astfel, s-a mutat la Domnul. Amin!

EVENIMENTE PAROHIALE

Sâmbătă, 2 Aprilie 2016, s-a săvârșit la Biserica noastră a treia pomenire a celor adormiți pentru toți enoriașii Parohiei noastre. La slujbă s-au pomenit toți cei adormiți, pentru care se roagă și fac pomenire credincioșii Parohiei noastre. Dumnezeu să-i odihnească!

Duminică, 24 Aprilie 2016, de Praznicul Floriilor, după slujba Sfintei Liturghii, s-a citit rugăciunea de binecuvântare a stâlpărilor. Prin purtarea în mâini a stâlpărilor în ziua de Florii, ne asemănăm pruncilor care purtau în mâini semnele biruinței, prevestind biruința Mântuitorului asupra morții. Iar prin stropirea lor cu apă sfințită, acestea sunt luate de credincioși spre binecuvântarea caselor.

În zilele de **27, 28 și 29 Aprilie 2016**, adică **Miercuri, Joi și Vineri din Săptămâna Patimilor**, s-au săvârșit la Biserica noastră slujbele Deniilor.

În seara zilei de Joi s-a slujit Denia celor 12 Evanghelii, în care am ascultat pericopele evanghelice despre Cina cea de Taină, despre trădarea Mântuitorului de către Iuda Iscarioteanul, prinderea și pătimirile Mântuitorului, precum și despre răstignirea și moartea Sa.

În după-amiaza zilei de Vineri, s-a săvârșit slujba Vecerniei, în care, prin scoaterea Sfântului Epitaf, am închipuit pe Iosif și Nicodim, care L-au coborât pe Mântuitorul de pe Cruce și L-au așezat în giulgiu.

La slujba Prohodului, noi am adus prinos de cântare la îngroparea Mântuitorului. Prin ocolirea Bisericii i-am închipuit pe Ucenicii care L-au purtat pe Mântuitorul la mormânt. Iar prin așezarea Sfântului Epitaf pe Sfânta Masă, am rememorat așezarea Mântuitorului pe piatra Mormântului, celui dătător de Viață!

ÎNVĂȚĂTURI DUHOVNICEȘTI

„Precum este zăpada în timpul verii și ploaia la seceriș, așa nu-i place celui nebun cinstea. Precum vrabia zboară și rândunica se înalță în văzduh, tot așa blestemul fără pricină nu nimerește. Biciul este bun pentru cal, frâul pentru măgar, iar varga pentru spatele celor nebuni. Nu răspunde nebunului după nebunia lui, ca să nu te asemeni și tu cu el. Răspunde nebunului după nebunia lui, ca să nu se creadă înțelept în ochii lui. Cel ce încredințează solia în mâna celui nebun își taie picioarele și bea nedreptate. Precum nu poate să se folosească slăbănogul de picioarele sale, tot așa nici cei nebuni de cuvintele cele înțelepte. Ca și când pui o piatră în praștie, așa este cel ce dă cinste unui nebun. Precum un ghimpe intră în mâna unui bețiv, tot așa sunt cuvintele înțelepte în gura celor păcătoși. Ca un arcaș care rănește pe toți, așa este cel ce se pune chezaș pentru cel nebun și pentru cei ce trec pe cale. Ca un câine care se întoarce unde a vărsat, așa este omul nebun care se întoarce la nebunia lui. Dacă vezi un om care se crede înțelept în ochii lui, să nădăjduiești mai mult de la un nebun decât de la el. Leneșul zice: "Pe drum trece un leu, un leu pe ulițe!" Precum ușa se sucește în țățână, tot așa și leneșul în patul lui. Leneșul bagă mâna în blid, dar cu mare greutate o duce la gură. Leneșul se crede înțelept în ochii lui, mai mult decât șapte sfinți înțelepți. Ca cel ce prinde un câine de urechi, așa este cel ce se vâra într-o ceartă în care nu este amestecat. Ca unul care aruncă săgeți arzătoare, lănci, săgeți și moarte, așa e omul care înșală pe prietenul său și zice: "Da, am glumit!" Când nu mai sunt lemne se stinge focul și dacă nu mai este nici un defăimător se potolește cearta. Cărbunii slujesc pentru căldură, lemnele pentru foc, iar omul certăreț pentru a ațâța cearta. Vorbele celui defăimător sunt ca bucatele gustoase; ele se duc în adâncul măruntaielor. Spoială de argint care îmbracă un vas de lut, așa sunt buzele mieroase și o inimă rea. Cu buzele sale se prefăce cel ce urăște, iar înlăuntrul lui nutrește înșelăciune; când își schimbă glasul, să nu-l crezi, căci șapte urâciuni sunt în inima lui. Cineva poate să-și ascundă ura lui prin prefăcătorie, dar în adunare răutatea lui se dă pe față. Cine sapă groapa (altuia) cade singur în ea și cel ce rostogolește o piatră se prăvălește (tot) peste el. Limba mincinoasă urăște adevărul și gura lingușitorilor pricinuieste prăbușirea”. (Pilde 26. 1 – 28)

JURNAL DE GOSPODINĂ

Prăjitură Fanta

Ingrediente blat:

- 600 gr. biscuiți cu cacao;
- 100 gr. unt la temperatura camerei.

Ingrediente cremă:

- 500 gr. mascarpone;
- 200 gr. de zahăr;
- 250 gr. unt la temperatura camerei;
- Esență de vanilie.

Ingrediente budincă:

- 750 ml. Fanta de portocale;
- 2 plicuri budincă de vanilie;
- 50 gr. de zahăr.

Mod de preparare:

Se mărunțesc biscuiții cu ajutorul unui robot de bucătărie, apoi se adaugă untul și se mixează din nou. Punem conținutul rezultat într-o tavă cu folie alimentară cu dimensiunile de 25x35 cm. Presăm și nivelăm conținutul după care punem tava la frigider pentru 10 minute.

Crema:

Se mixează untul cu zahărul, după care se adaugă treptat câte o lingură de mascarpone. La final se adaugă vanilia și se amestecă. Punem crema peste biscuiți, după care punem tava din nou la frigider pentru alte 10 minute.

Budinca:

Amestecăm praful de budincă cu 4 linguri de suc până se dizolvă. Punem o cratiță la foc cu restul de suc împreună cu zahărul și se lasă până va ajunge la punctul de fierbere. Se ia cratița de pe foc și adăugăm praful de budincă diluat. Se amestecă bine, după care se pune cratița din nou la foc pentru 2 minute până când se obține o compoziție consistentă. Se amestecă continuu pentru evitarea formării de cocloașe. Lăsăm să se răcească.

Punem budinca răcită peste cremă după care se pune tava la frigider pentru câteva ore.

Poftă bună!!!

Jurnal realizat de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

PROVERBE ȘI ZICĂTORI

„A duce cu preșul”. Zâmbind, ne ducem cu gândul la poveștile celor „O mie și una de nopți” și ne-am dori să zburăm pe un covor fermecat și frumos colorat. Preșurile însă sunt folosite pentru ștergerea încălțămintelor la intrarea în locuință. În zilele noastre întâlnim peste tot oameni care vor, cu zâmbetul pe buze, să ne ofere o plimbare cu ... preșul! Adică să ne amăgească, pentru a se folosi de noi!

„Adevărul este întotdeauna la mijloc”.

Adevărul absolut este unul singur: Domnul Iisus Hristos! Dar adevărul pretins de oameni se poate constata numai ascultând variantele tuturor părților implicate. Fiind imparțiali și obiectivi, vom constata că adevărul este într-adevăr la mijloc.

„Adevărul se spune la despărțire”. Adevărul despre viața noastră se va vedea la despărțirea noastră din această lume. Adevărata dragoste în Dumnezeu față de aproapele se vede în momentele delicate ale despărțirilor. Dacă vom suferi atunci când cineva ne părăsește cu sentimente de ne-iubire, vom ierta și vom dovedi adevărul dragostei noastre. Dacă nu suferim, atunci nu suntem cu nimic deosebiți față de ceilalți...

„Adevărul stă scris printre rânduri”. Ne ferim să dăm definiții omenești despre adevăr. Sunt adevărate pietre rare oamenii care spun și urmăresc doar adevărul. Dar cum majoritatea dintre noi suntem subiectivi și vrem să impunem adevărul nostru celorlalți, cu ușurință adevărul se poate citi printre vorbele noastre, fie ele rostite sau scrise.

„A dispărut de parcă l-a înghițit pământul”. Spunem aceasta când nu mai putem afla vreun obiect sau vreun om. De ce? Pentru că pământul a înghițit și încă mai înghite tot ce omul aruncă. Cum nu putem vedea ce se află în pământ, atunci cu ușurință spunem că un lucru este ca înghițit de pământ, deși s-ar putea ca noi să fi uitat unde l-am pus.

„A face bortă în apă”. Asta se întâmplă celor care se ostenesc fără rost. Sunt asemenea celor ce cară apă cu ciurul: chiar dacă folosesc o găleată, se ostenesc să facă o groapă (bortă) în mijlocul apei. De vedem vreun astfel de om, să ne căutăm de drum, dacă suntem serioși. Dacă nu, atunci să avem răbdare și să stăm lângă el. Poate are nevoie de vreo mână de ajutor de la noi!...

DESPRE ȚĂRILE DIN OCEANIA

FIJI

Dragi cititori, începând cu acest număr al Revistei noastre, vom prezenta „vecinii” Noii Zeelande, anume țările din Oceania. Vom începe cu prezentarea Republicii Insulelor Fiji.

Fiji, oficial Republica Insulelor Fiji, este o țară insulară situată în sudul Oceanului Pacific, la est de Vanuatu, vest de Tonga și la sud de Tuvalu. Fiji este format din 322 insule, dintre care o treime sunt locuite. În plus există alte 522 insule minore. Cele două insule importante sunt Viti Levu și Vanua Levu. În Viti Levu este capitala Suva, Lautoka și Nadi (sediul principalului aeroport internațional din Fiji). În

insula Vanua Levu, principalele orașe sunt Labasa și Savusavu. Ambele insule sunt muntoase, cu vârfuri de peste 1200 m, și sunt acoperite de pădure tropicală. Viti Levu are două treimi din populația țării, și adunată cu insula Vanua Levu reprezintă mai mult de 80% din populația țării.

Suva este cel mai mare oraș din Republica Fiji și capitala acestui stat începând cu 1882. Este de asemenea reședința Diviziunii Centrale, una din cele patru diviziuni ale țării. Orașul este situat pe o peninsulă din sud-estul insulei Viti Levu. La recensământul din 1996 avea o populație de 77.366 locuitori, iar împreună cu suburbiile 167.975. O mare parte din suprafața orașului este construită pe o fostă mlaștină cu păduri de mangrove.

Alte insule importante din Fiji sunt: Taveuni, Kadavu (a treia insulă ca mărime) și Rotuma, la 500 km nord de arhipelag.

Viti Levu (Marele Fiji), aflată pe coordonatele 17°48'S 178°0'E, este insula cea mai mare din Fiji și una dintre cele mai mari din Oceania. Pe insulă sunt și capitala țării, Suva, orașul Nausori și cea mai mare parte din populație. Viti Levu acoperă 10.338 km². Se extinde 146 de kilometri pe direcția nord-sud și 106 km pe direcția est-vest. Este o insulă de origine vulcanică, care atinge altitudinea maximă la 1.324 m în Tomanivi, de asemenea numit și muntele Victoria. Insula este împărțită de un lanț muntos care traversează pe axul nord-sud, împărțind teritoriul în două jumătăți asemănătoare ca mărime. Partea orientală este mai ploioasă, iar partea occidentală este mai săracă în precipitații. Totuși nivelul de precipitații este suficient pentru cultivarea trestiei de zahăr, una din principalele activități economice ale insulei. De asemenea se produc bumbac, tutun și ananas; se extrag și unele minerale.

În afară de capitala țării, în Viti Levu se găsesc și alte localități, ca Nadi, Laukota, Ba și Sigatoka, precum și multe centre turistice. Toate sunt așezate pe coastă, și sunt conectate cu o

șosea care parcurge perimetrul insulei. În total, 600.000 persoane locuiesc în Viti Levu, două treimi din populația republicii Fiji. Împreună cu insula vecină Vanua Levu, concentrează 85% din populația țării.

Vanua Levu (Mare Pământ) este a doua insulă ca mărime din Fiji. Așezată pe coordonatele 16°36'S, 179°12'E, la 64 km de insula cea mai mare Viti Levu. Cu o suprafață de 5.587 km², are o formă triunghiulară cu o lungime maximă de 180 km și o lățime de 30-50 km. Din partea de sud-est apare o peninsulă strâmtă. Insula este vulcanică, cu un lanț muntos în centru, a cărui maximă altitudine este vârful Nasorolevu cu 1.032 m., împărțind insula în două zone geografice cu climă distinctă. Partea de sud-est primește vânturi alizee și este mai umedă, în timp ce partea nord-occidentală este mai uscată. Principalele produse ale insulei sunt: zahărul și pulpa uscată a nucilor de cocos, din care se extrage ulei. Populația insulei este de 130.000 locuitori, orașul cel mai mare este Labasa așezat în delta râului cu același nume, și a fost fondată de muncitorii indieni. Primul european care a văzut insula a fost olandezul Abel Tasman. Insula a fost populată înaintea insulei Viti Levu.

COLTUL COPILĂRIEI

Jalba lupului

-fabulă-

de Jean de La Fontaine

Un lup scornind c-a fost prădat de hoți,
S-a dus la tribunal ca o săgeată,
Și-nlăturând, pe rând, vecinii toți,
A-nvinuit o vulpe deocheată.
Iar judele, un maimuțoi,
I-a ascultat pe amândoi.
Dar ce proces! Mai mult un tărăboi!
– Înalta curte, bine luminată,
Știindu-vă tâlhari pe amândoi,
Vă pune cheltuieli de judecată,
Ca să vă-nvețe minte altădată.
Tu, lupule, te plângi din șiretlic,
Când nimenea nu ți-a furat nimic.
Tu, vulpe, dă îndărăt ce ți se cere,
De vrei să nu mai ai vro neplăcere!
Spunea judecătorul:
**„Chiar când nu sunt dovediți,
Tâlharii se cuvine să fie osândiți!”**

Monastirea Argeşului

-baladă populară-

Pe Argeş în gios,
Pe un mal frumos,
Negru-vodă trece
Cu tovarăşi zece,
Nouă meşteri mari,
Calfe şi zidari,
Şi Manole, zece,
Care-i şi întrece.
Merg cu toţi pe cale
Să aleagă-n vale
Loc de monastire
Şi de pomenire.
Iară cum mergeau
Că-n drum agiungeau
Pe-un biet ciobănaş
Din fluier doinaş.
Şi cum îl vedea
Domnul îi zicea:
-Măndre ciobănaş,
Din fluier doinaş!
Pe Argeş în sus
Cu turma te-ai dus,
Pe Argeş în gios
Cu turma ai fost.
Nu cumva-ai văzut
Pe unde-ai trecut
Un zid părăsit
Şi neisprăvit
La loc de grindiş,
La verde-aluniş?”
-Ba, doamne,-am văzut
Pe unde-am trecut
Un zid părăsit
Şi neisprăvit.
Câinii cum îl văd,
La el se repăd
Şi latră-a pustiu
Şi urlă-a morţiu.”

Cât îl auzea,
Domnu-nveselea
Şi curând pleca,
Spre zid apuca
Cu nouă zidari,
Nouă meşteri mari
Şi Manole zece
Care-i şi întrece.
-Iată zidul meu!
Aici aleg eu
Loc de monastire
Şi de pomenire.
Deci voi, meşteri mari,
Calfe şi zidari,
Curând vă siliţi
Lucrul de-l porniţi,
Ca să-mi ridicaţi,
Aici să-mi duraţi
Monastire naltă
Cum n-a mai fost altă,
Că v-oi da averi,
V-oi face boieri,
Iar de nu, apoi
V-oi zidi pe voi,
V-oi zidi de vii
Chiar în temelii!”
Meşterii grăbeau,
Sforile-ntindeau,
Locul măsurau,
Şanţuri largi săpau,
Şi mereu lucrau,
Zidul ridicau,
Dar orice lucra
Noaptea se surpa!
A doua zi iar,
A treia zi iar,
A patra zi iar

Lucrau în zadar!
Domnul se mira
Ş-apoi îi mustra,
Ş-apoi se-ncrunta
Şi-i ameninţa
Să-i puie de vii
Chiar în temelii!
Meşterii cei mari,
Calfe şi zidari,
Tremurau lucrând,
Lucrau tremurând
Zi lungă de vară
Ziua pân-în seară,
Iar Manole sta,
Nici că mai lucra,
Ci mi se culca
Şi un vis visa,
Apoi se scula
Şi astfel cuvânta:
-Nouă meşteri mari,
Calfe şi zidari!
Ştiţi ce am visat
De când m-am culcat?
O şoaptă de sus
Aievea mi-a spus
Că orice-am lucra
Noaptea s-a surpa
Pân-om hotărî
În zid de-a zidi
Cea-ntâi soţioară,
Cea-ntâi surioară
Care s-a ivi
Mâini în zori de zi
Aducând bucate
La soţ ori la frate.
Deci dacă vroţi
Ca să isprăviţi
Sfânta Monastire

Pentru pomenire,
Noi să ne-apucăm
Cu toți să jurăm
Și să ne legăm
Taina s-o păstrăm:
Ș-orice soțioară,
Orice surioară
Mâni în zori de zi
Întâi s-a ivi,
Pe ea s-o jertfim
În zid s-o zidim!”

Iată-n zori de zi
Manea se trezi,
Ș-apoi se sui
Pe gard de nuiiele
Și mai sus, pe schele,
Și-n câmp se uita,
Drumul cerceta.
Când, vai! Ce zărea?
Cine că venea?
Soțioara lui,
Floarea câmpului!
Ea s-apropia
Și îi aducea
Prânz de mâncătură,
Vin de băătură.
Cât el o zărea,
Inima-i sărea,
În genunchi cădea
Și plângând zicea:
-Dă Doamne, pe lume
O ploaie cu spume,
Să facă pâraie,
Să curgă șiroaie,
Apele să crească,
Mândra să-mi oprească,
S-o oprească-n vale
S-o-ntoarcă din cale!”
Domnul se-ndura,
Ruga-i asculta,

Norii aduna,
Ceru-ntuneca
Și curgea deodată
Ploaie spumegată
Ce face pâraie
Și umfla șiroaie.
Dar oricât cădea
Mândra n-o oprea,
Ci ea tot venea,
Și s-apropia.
Manea mi-o vedea,
Inima-i plângea,
Și iar se-nchina,
Și iar se ruga:
-Suflă, Doamne-un vânt
Suflă-l pe pământ,
Brazii să-i despoaie,
Paltini să îndoiaie,
Munții să răstoarne,
Mândra să-mi întoarne,
Să mi-o-ntoarne-n cale,
S-o ducă de vale!”
Domnul se-ndura,
Ruga-i asculta
Și sufla un vânt
Un vânt pe pământ
Paltini că-ndoaia,
Brazi că despoia,
Munții răsturna,
Iară pe Ana
Nici c-o înturna!
Ea mereu venea,
Pe drum șovăia
Și s-apropia
Și amar de ea,
Iată c-ajungea!

Meșterii cei mari
Calfe și zidari,
Mult înveselea
Dacă o vedea,

Iar Manea turba,
Mândra-și săruta,
În brațe-o lua,
Pe schele-o urca,
Pe zid o punea
Și, glumind, zicea:
-Stai, mândruța mea,
Nu te speria,
Că vrem să glumim
Și să te zidim!”
Ana se-ncredea
Și vesel râdea.
Iar Manea ofta
Și se apuca
Zidul de zidit,
Visul de-implinit.
Zidul se suia
Și o cuprindea
Pân' la gleznișoare,
Pân' la pulpișoare.
Iar ea, vai de ea!
Nici că mai râdea,
Ci mereu zicea:
-Manole, Manole,
Meștere Manole!
Ajungă-ți de șagă,
Că nu-i bună, dragă.
Manole, Manole,
Meștere Manole!
Zidul rău mă strânge,
Trupușoru-mi frânge!”
Iar Manea tăcea
Și mereu zidea.
Zidul se suia
Și o cuprindea
Pân' la gleznișoare,
Pân' la pulpișoare,
Pân' la costişoare,
Pân' la țâțișoare.
Dar ea, vai de ea,
Tot mereu plângea

Și mereu zicea:
-Manole, Manole
Meștere Manole!
Zidul rău mă strânge,
Țâțșoara-mi plânge,
Copilașu-mi frânge!”
Manole turba
Și mereu lucra.
Zidul se suia
Și o cuprindea
Pân' la costișoare,
Pân' la țâțșoare,
Pân' la buzișoare,
Pân' la ochișori,
Încât, vai de ea,
Nu se mai vedea,
Ci se auzea
Din zid că zicea:
-Manole, Manole
Meștere Manole!
Zidul rău mă strânge,
Viața mi se stinge!”

Pe Argeș în gios,
Pe un mal frumos,
Negru-vodă vine
Ca să se închine
La cea monastire,
Falnică zidire,
Monastire naltă
Cum n-a mai fost al ă.
Domnul o privea
Și se-nveselea
Și astfel grăia:
-Voi, meșteri zidari,
Zece meșteri mari!
Spuneți-mi cu drept,

Cu mâna la piept,
De-aveți meșterie
Ca să-mi faceți mie
Altă monastire
Pentru pomenire
Mult mai luminoasă
Și mult mai frumoasă!”
Iar cei meșteri mari,
Calfe și zidari,
Cum sta pe grindș,
Sus pe coperiș,
Vesel se mândreau
Ș-apoi răspundeau:
-Ca noi, meșteri mari,
Calfe și zidari,
Alții nici că sânt
Pe acest pământ!
Află că noi știm
Oricând să zidim
Altă monastire
Pentru pomenire,
Mult mai luminoasă
Și mult mai frumoasă.”
Domnu-i asculta
Și pe gânduri sta,
Apoi porunca
Schelele să strice,
Scări să le ridice.
Iar pe cei zidari,
Zece meșteri mari,
Să mi-i părasească
Ca să putrezească
Colo pe grindș,
Sus pe coperiș.
Meșterii gândeau
Și ei își făceau
Aripi zburătoare

De șindrili ușoare,
Apoi le-ntindeau
Și-n văzduh săreau
Dar pe loc cădeau,
Și unde picau
Trupu-și despicau.
Iar bietul Manole,
Meșterul Manole,
Când se încerca
De-a se arunca,
Iată c-auzea
Din zid că ieșea
Un glas nădușit,
Un glas mult iubit
Care greu gemea
Și mereu zicea:
-Manole, Manole,
Meștere Manole!
Zidul rău mă strânge,
Țâțșoara-mi plânge,
Copilașu-mi frânge,
Viața mi se stinge!”
Cum o auzea,
Manea se pierdea,
Ochii-i se-nvelea,
Lumea se-ntorcea,
Norii se-nvârtea,
Și de pe grindș,
De pe coperiș,
Mort bietul cădea!
Iar unde cădea,
Ce se mai făcea?
O fântâna lină,
Cu apă puțină,
Cu apă sărată
Cu lacrimi udată!

Pagină realizată de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

SFATUL MEDICULUI

Plantele Medicinale

Coriandrul. Este o plantă medicinală apreciată pentru calitățile ei terapeutice, mai ales ale fructelor și semințelor. Coriandrul a reprezentat un remediu natural încă din cele mai vechi timpuri, în tratarea și vindecarea numeroselor afecțiuni, în special afecțiunile stomacului. Este recunoscut ca fiind și un bun condiment pentru alimente, în acest caz fructele și uleiul extras din acestea erau principala sursă atât pentru utilizare precum condiment, dar și în industria parfumurilor. Coriandrul este un excelent calmant gastro-intestinal, fiind un remediu natural de succes, datorită proprietății acestuia de bactericid, stimulator al secrețiilor gastro-intestinale, slab antibacterian, tonic pentru aparatul digestiv.

Coriandrul poate fi utilizat în tratarea și vindecarea următoarelor afecțiuni:

- reumatism, colici intestinale, tulburări gastrice, sinuzită,
- nervozitate, anorexie, dureri abdominale, balonare,
- viermi intestinali, bronșită, ulcer gastric.

Ceaiul de frunze de coriandru băut pe parcursul unei întregi zile, se recomandă în tratarea anorexiei, asteniei nervoase, balonărilor, colicilor abdominale. Ceaiul mai concentrat preparat din fructe de coriandru, băut dimineața pe stomacul gol, ajută pacientul să scape de viermii intestinali. Uleiul de coriandru este un remediu natural de succes în tratarea reumatismului articular și muscular.

Crusinul. Reprezintă un arbore, a cărui coajă este folosită ca remediu natural de foarte mulți ani. Este apreciat pentru efectul său laxativ și pentru efectele benefice pe care le are asupra afecțiunilor vezicii biliare, ficatului. Crusinul mai poate fi găsit și sub denumirile: lemn câinesc, salbă moale, crăsei etc.

Crusinul este considerat un remediu natural excelent în tratarea și vindecarea:

- constipațiilor, bolilor de piele, hemoroizilor, dischineziei biliare,
- angiocolitei, ulcerărilor pielii, insuficienței hepatice,
- elimină viermii intestinali (împreună cu alte ceaiuri vermifuge),
- vindecă afecțiunile vezicii biliare, deoarece acționează ca depurativ al sângelui.

Ceaiul preparat din coaja de crusin este foarte eficient în tratarea afecțiunilor vezicii biliare și în tratarea constipației mai puțin severe. Acest ceai se recomandă a se bea seara înainte de culcare. Pulberea rezultată din coaja mărunțită de crusin constituie un remediu natural eficient pentru tratarea constipației, hemoroizilor, viermilor intestinali și funcționării lente a vezicii biliare și a splinei.

Cornul. Reprezintă un remediu natural în tratarea numeroaselor afecțiuni. Aceasta apreciere se datorează proprietăților astringente ale plantei, fiind un excelent cicatrizant, antidiareic,

dezinfectant. În tratamentele naturiste de la această plantă se utilizează frunzele (acestea au succes în eliminarea ascarizilor), fructele bine coapte și scoarța.

În medicina populară, fructele coapte reprezentau un remediu natural împotriva diareei, dizenteriei, crampelor la copilași. Astăzi, această plantă este folosită la tratarea și vindecarea:

- bolilor de stomac, diareei, eczemelor, bolilor de ficat,
- viermilor intestinali, crampelor stomacale,
- hemoroizilor, enteritelor, miopiei.

Infuzia de corn este foarte eficientă contra diareei. Se recomandă a se bea două-trei căni zilnic. Cu decoctul de scoarță de corn se fac spălături pentru vindecarea de hemoroizi. Tinctura de frunze și cea de coajă de corn este un alt preparat ce poate fi utilizat pentru tratarea afecțiunilor enumerate anterior.

Cucuta. Deși cucuta este o plantă toxică, otrăvitoare, care împrăștie un miros neplăcut, s-a demonstrat că are și proprietăți terapeutice. Mirosul neplăcut reprezintă o atenționare ca această plantă să nu fie folosită ca legumă, deoarece este otrăvitoare. Nu se recomandă ca tratamentele pe bază de cucută să se facă fără supravegherea unui medic specialist, deoarece poate cauza moartea prin oprirea respirației și blocaje musculare. Rolul terapeutic este exercitat de frunzele și semințele de cucută, cu ajutorul cărora se prepară diverse produse naturiste: tincturi și alifii. Aceste produse rezultate din extragerea anumitor substanțe cu rol vindecător din cucută ajută la vindecarea și tratarea: **astmului, tusei, spasmelor intestinale, spasmele esofagului, cancerului.**

Cucuta acționează ca sedativ, antispastic (intervine în tratarea spasmelor mușchilor striati sau netezi). Cucuta acționează ca antidot împotriva otrăvirii cu stricnină și alte otrăvuri din aceeași clasă. În caz de otrăvire cu cucută, trebuie să folosiți ca antidot acid tanic, cafea, ulei de ricin, sau după caz respirație artificială.

Crețșoara. Este o plantă erbacee, utilizată în terapiile naturiste datorită proprietăților ei tămăduitoare. Crețșoara este foarte apreciată ca remediu natural, datorită proprietăților curative pe care le posedă:

- antiinflamatorie, antiseptică, antidiareică,
- antihemoragică, acționând cu succes în tratarea problemelor ginecologice (reducerea secrețiilor), **afecțiuni digestive** (reducerea acidității stomacale), **dar și în afecțiuni bucale.**

Crețșoara s-a bucurat de o mare apreciere încă din timpuri străvechi, când era utilizată pentru vindecarea: **rănilor vechi și destul de grave** (aplicarea frunzelor de crețșoară), **durerilor de cap, arsurilor de stomac, herniei.**

Astăzi, specialiștii medicinei naturiste recomandă crețșoara ca remediu natural în tratarea și vindecarea în special:

- a bolilor specifice femeilor, **dureri menstruale** (crețșoară și talpa găștii), **crampe în timpul perioadei menstruale** (crețșoară, gălbenele, leucoree,

talpa gâștii),

- în tratarea anemiei, obezității, enterocolitei,
- reumatismului, diareei, arteriosclerozei.

Ceaiul de crețișoară este considerat un remediu natural complex datorită capacității acestuia de a vindeca o gamă largă de afecțiuni: **reumatism, boli specifice femeilor, obezitate, anemie, insomnie, atrofie musculară, fixarea sarcinilor.**

Pentru a obține efecte benefice asupra acestor afecțiuni, se recomandă a se bea în fiecare zi trei căni de ceai de crețișoară. Frunzele uscate și zdrobite de crețișoară dacă se aplică direct pe abcese vor duce la vindecarea acestora. Băile de șezut în care se utilizează și crețișoară conduc la vindecarea afecțiunilor specifice femeilor. De asemenea crețișoara împreună cu coada șoricelului au efecte benefice în regularizarea ciclului menstrual.

Cuișoarele. Sunt cunoscute în principal pentru întrebuințarea lor în alimentație, ca mirodenii. Cuișoarele reprezintă bobocii unui arbore și au de asemenea și proprietăți terapeutice ajutând la prevenirea și vindecarea a numeroase afecțiuni. Proprietatea de bază a cuișoarelor este de anestezic, dar și stimulent pentru aparatul digestiv, calmant pentru tuse.

Cuișoarele pot fi utilizate ca remediu natural în tratamentul câtorva afecțiuni:

- **balonări, dureri de dinți, afecțiuni ale stomacului,**
- **gripă, răceală** (pentru ultimele două sunt recomandate cuișoarele ca mirodenii în vin fiert, sau în ceaiuri).

Foarte des în vindecarea acestor afecțiuni se utilizează uleiul de cuișoare (are efect în special ca antioxidant).

Crinul alb. Este cunoscut mai mult ca plantă decorativă, dar are și întrebuințări terapeutice. În acest sens sunt utilizate în preparatele naturale mai mult bulbul și petalele, dar și rădăcinile, fiecare cu proprietăți terapeutice distincte:

- **petalele** (efect cicatrizant, bactericid, calmant, expectorant),
- **bulbul** (calmant pentru afecțiuni respiratorii și pentru sistemul nervos),
- **rădăcinile** (uleiul din rădăcini mărunțite de crin alb în amestec cu ulei de consum, pentru tratarea afecțiunilor urechii, dar și afecțiuni ginecologice).

Crinul alb este considerat un remediu natural utilizat în tratamentul:

- **insomniilor, rănilor** (aplicații de petale de crin alb),
- **faringitei, problemelor de memorie** (infuzie de petale de crin alb),
- **laringitei, stărilor de nervozitate, tusei**
- **durerilor de ochi, urechi** (în special otita, cu ajutorul tincturei din petale

de crin),

- **tulburărilor cardiace** (bulbul pe post de calmant al palpitațiilor).

MEDITAȚII

De sărbătoarea Sfintei Învieri, să ne bucurăm din tot sufletul, mulțumind lui Dumnezeu și iertând aproapei orice ne-ar fi greșit. Numai așa va fi bucuria tuturor deplină și noi vom putea mărturisi, fără urmă de îndoială, că: „Hristos a înviat!”

Învierea

de Mihai Eminescu

ÎNVIEREA
DOMNULUI

Prin ziduri înnegrite, prin izul umezelii,
Al morții rece spirit se strecura-n tăcere;
Un singur glas îngână cuvintele de miere,
Închise în tratajul străvechii evanghelii.

C-un muc în mâni moșneagul cu barba ca
zăpada,
Din cărți cu file unse norodul îl învață,
Că moartea e în luptă cu vecinica viață,
Că de trei zile-nvinge, cumplit muncindu-și
prada.

O muzică adâncă și plină de blândete
Pătrunde tânguioasă puternicile bolți:
"Pieirea, Doamne sfinte, căzu în orice colț,
Înveninând pre însuși izvorul de viațe,

Nimica înainte-ți e omul ca un fulg,
Ș-acest nimic îți cere o rază mângâioasă,
În pâlcuri sunătoare de plânsete duioase
A noastre rugi, Părinte, organelor se smulg".

Apoi din nou tăcere, cutremur și sfială
Și negrul întuneric se sperie de șoapte...
Douăsprezece ceasuri răsună... miez de
noapte...
Deodată-n negre ziduri lumina dă năvală.

Un clocot lung de glasuri vui de bucurie...
Colo-n altar se uită și preoti și popor,
Cum din mormânt răsare Hristos învingător,
Iar inimile toate s-unesc în armonie:

"Cântări și laude-nălțăm
Noi, Ție unuia,
Primindu-l cu psalmi și ramuri,
Plecați-vă neamuri,
Cântând Aleluia!

Hristos au înviat din morți,
Cu cetele sfinte,
Cu moartea pre moarte călcând-o,
Lumina ducând-o
Celor din morminte!"

